

ТОЛЕРАНТНІСТЬ

Кушнірук В.М., *valeriakushneruk2003@gmail.com*

Хойна Д.С., *khojnadarina@gmail.com*

Шкіль А.С., *annashkill@gmail.com*

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

Толерантність нашого суспільства є чи не найважливішим показником культурного рівня членів цього суспільства. У суспільствах з нижчим рівнем грамотності питання толерантності є ще більш болючим. На мою думку, толерантність культивується з дитинства. Візьмемо для прикладу його сім'ю та батьків. Дитина сформувала певні позиції та принципи, навіть під загрозою державного примусу, особливо шляхом накладення юридичних обов'язків, ці позиції та принципи не завжди можуть бути перевиховані в майбутньому. Толерантність - це форма поваги до людей, які претендують на іншу релігію, мають іншу політику чи будь-які інші погляди та переконання. На мій погляд, толерантність полягає у рівні моральних відносин, тому її правові норми певною мірою реалізуються опосередковано.

Толерантність є однією з характеристик сучасності і має велике значення, певною мірою це не лише впливає на розвиток соціальної атмосфери, міжособистісних відносин та політики, але й тісно пов'язане з нею. А саме, завдання сучасного людського розвитку та освіти.

Питання толерантності набуло особливого значення в епоху глобалізації. Зрештою, необхідно розрізнити негативні та позитивні сторони глобалізації: негативна сторона - це єдність культурного різноманіття, а позитивна сторона прагне зберегти свою культурну ідентичність, тобто глобальна трансформація є руйнівною силою ідентичності.

У наш час існує багато поглядів на поняття "толерантність" та методи його розуміння, оскільки воно є об'єктом дослідження з різних дисциплін. В основі процесу виховання закладена ідея добровільного, усвідомленого вибраного ставлення до поведінки і вчинків іншого, тобто ідея толерантного. У цьому разі толерантність припускає терпіння більш сильного, досвідченого (вихователя) до слабшого (вихованця), що включає вміння керувати своєю власною поведінкою і навчанням, вихованням вихованця за допомогою "образу" або "взірця своєї поведінки".

Виховання як процес взаємодії у системі людина-людині пов'язаний з толерантністю, з терпінням і терпимістю, але не до всього, а лише того, що породжує роздуми і сприяє розвитку. Це навчання такими способами поведінки і реагування, які не завдають шкоди іншому та враховують його особисту думку. Для того, щоб знайти правильний спосіб розглянути цю толерантність, багато авторів трактують її як єдність негативного внутрішнього ставлення до об'єкта (відмова,

осуд) та позитивної зовнішньої поведінки (прийняття, гіпотеза) щодо нього. Це не лише суперечливо, але й бентежливо.

Тому зараз важливо визнати важливість толерантності для нашого суспільства.

Питання виховання толерантності має об'єднати експертів різних напрямків та різних рівнів, насамперед психологів, вчителів, педагогів, філософів та представників різних вікових груп (дітей та підлітків, дорослих та молоді).

Висновок. Глобалізація сучасного світу продовжує нагадувати людству, що світ одночасно різноманітний і унікальний. Питання про толерантність – це питання про те, як в умовах різноманіття стає можливим створення єдиного культурного простору. У сучасному полікультурному світі, в умовах зростання багатоманітності, толерантність виконує роль важливої соціально-культурної цінності. Толерантність є ціннісною та соціальною нормою громадянського суспільства, що відображається у різних правах усіх громадян на повагу культурного різноманіття та забезпечує гармонію у взаєминах між різними культурами.

Список використаних джерел:

1. Баева Л.В. Толерантность: идея, образы, персоналии: монография [Текст] / Л. В. Баева. – Астрахань : Издательский дом «Астраханский университет», 2009. – 217 с.
2. Губар О.М. Толерантність і комплементарність у контексті культури прав людини / О.М. Губар // Вісник Житомирського державного університету імені І. Франка. – 2007. – № 34. – С. 112 – 116.
3. Данилевский В. Я. Россия и Европа. / Составление и комментарии Ю. А. Белова / Отв. ред. О. Платонов. Изд. 2-е – М. : Институт русской цивилизации, Благословение, 2011. – 816 с.
4. Зеньковский В.В. История русской философии: В 2-х т. Т. II. Ч. 2. Л.: “Эго”, 1991. – 880 с.
5. Ищенко Ю.А. Толерантность как философскомировоззренческая проблема [Текст] // Философская и социологическая мысль. – 1990. – №4. – С. 9 – 12.
6. Карамзин Н.М. Записки о Древней и Новой России // Освободительное движение и общественная мысль в России XIX в. – М., 1991. – 480 с.
7. Лефевр В.А. От психофизики к моделированию души // Вопросы философии. –1990. №7. – С. 23 – 28.

Науковий керівник: *Маргулов А.Х., професор кафедри, кафедра соціально-гуманітарних дисциплін, Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ.*